По небу блакитнім очима блукаю
За думкою думку туди посилаю;
Тону там душею, тону там очами
Глибоко, глибоко поміж зіроньками.
Тону так глибоко, як камінь той в морі,
Ні! так гину в небі, як в лютому горі;
В його темну пропасть я кинувся змалу;
Ось скільки прожив я, а дна не достану.
Ой гірко для серця так в горі тонути,
Що лучче б умерти од злої отрути,
Живцем серце вирвать, — і се буде легше,
І муки від сього сто раз буде менше,
Зате ж легко в небі душею топитись
І ніччю при зірках сльозами залитись,
Коли ніч та місяць твої сльози бачуть
І вміст з тобою темніють та плачуть.
Срізь, боже, як тихо, і в серденьку тихо,
Його не тривоже ні думка, ні лихо,
А тільки кохає небесна музика,
І легко колише вона його стиха.
Душа моя в небі, як ніч, просяглася,
Глибоко, глибоко змією впилася
І п'є не нап'ється і серцем, й очами
Тій радості вволю, що вище над нами.
І сам я знаю, якаясь-то сила,
Так легка для мене і серденьку мила,
К далекому небу і серцем, й очами
Мене прикувала, мов тими цепами.
Цепи сі не тяжкі, не тяжка неволя,
Багацько раз лучче, чим людськая доля.
Коли б було можна вік в неї зостатись,
Не здумав ніколи б додому вертатись.
Дивлюсь, а не маю тії в себе мочі,
Щоб вирвати з неба і душу, і очі:
Бо дуже завидне їх в небі кохання,

І горе найгірше із ним розставання;
Бо знаю: як небо очима покину,
Душею у горі, в тумані загину, —
То зараз у мене невідома мука
Підступить під серце, і серце застука!